

РЕШЕНИЕ

№ 102

гр. Пловдив, 14.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Надежда Ив. Желязкова
Каличкова

Членове: Славейка Ат. К.а
Красимира Д. Ванчева

при участието на секретаря Цветелина Юр. Диминова
като разглежда докладваното от Славейка Ат. К.а Въззивно търговско дело № 20245001000022 по описа за 2024 година

За да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е въззивно – по чл. 258 и следващите от ГПК.

С решение № 260035 от 06.10.2023 година, постановено по т. дело № 128/2020 година по описа на Окръжен съд – С., е осъдено „С.“ ООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. С., ул. „Х.“ № 7, да заплати на „К.“ ООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление град С., бул. „М.“ № 42, сумата от 9563,03 лв., представляваща обезщетение за забавено плащане върху неплатената част и върху платената част - за просрочието, от договорения аванс, за времето на забавата, като е отхвърлен искът за разликата до 9574, 62 лева като неоснователен. Осъдено е „С.“ ООД, ЕИК ***, да заплати на „К.“ ООД, ЕИК ***, следните суми: 10752,26 лева, представляваща стойността на изпълнена, но неплатена добавка за увеличена дебелина на замазката за коти К +4.20 и К +7.50 от триетажната сграда първи етап; 1341,05 лева, представляваща мораторна лихва върху 10752.26 лв. за периода от 28.02.2019 г. и до датата на предявяване на исковата молба-

21.05.2020 г. и законната лихва върху сумата 10752,26 лв. за времето от подаване на исковата молба - 21.05.2020 г. до окончателното ѝ изплащане, като е отхвърлен искът за сумата над 1341,05 лева до предявения размер 1388,94 лева, представляваща мораторна лихва върху 10752, 26 лв. за периода от 07.02.2019г. до 27.02.2019г. като неоснователен. Осъдено е „С.“ ООД, ЕИК ***, да заплати на „К.“ ООД, ЕИК *** следните суми: сумата от 14480,04 лева, представляваща дължима добавка за изпълнени, приети и платени наклони на покривната замазка, която „К.“ ООД било принудено да приспадне от акт 19 от 28.02.2019 г., считано от същата дата; сумата от 1786.01 лв., представляваща мораторна лихва за забавено плащане върху сумата от 14480.04 лв. за времето от 28.02.2019 г. до подаване на исковата молба - 21.05.2020 г. и законната лихва върху сумата от 14480.04 лв. за времето от подаване на исковата молба - 21.05.2020 г. до окончателното ѝ изплащане. Отхвърлени са предявените иски от „К.“ ООД ЕИК ***, против „С.“ ООД, ЕИК ***, за заплащане на сумата от 93 338,47 лв., представляваща еднократна неустойка за прекратяване на договора по вина на „С.“ ООД, ведно със законната лихва върху главницата от 93338, 47 лв. за времето от подаването на исковата молба - 21.05.2020г., до окончателното ѝ изплащане. Осъдено е „С.“ ООД, ЕИК ***, да заплати на „К.“ ООД, ЕИК ***, сумата от 71383,15 лв., представляваща неплатен остатък от актувани СМР с акт 19 от 14.10.2019 г., сумата от 3549,61 лева, представляваща мораторна лихва за забавено плащане върху 71383,15 лв. за времето от 20.11.2019 г. до подаване на исковата молба, ведно със законната лихва върху 71383.15 лв. за времето от подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане. Осъдено е „С.“ ООД, ЕИК ***, да заплати на „К.“ ООД, ЕИК ***, сумата от 14 395,70 лева, представляваща направени по делото разноси, съразмерно с уважената част от исковите. Осъдено е „К.“ ООД, ЕИК ***, да заплати на „С.“ ООД, ЕИК ***, сумата от 3066,75 лева, представляваща направени по делото разноси, съразмерно с отхвърлената част от исковите.

Срещу така постановеното решение е подадена въззивна жалба от ответника „С.“ ООД в осъдителните му частите, с които дружеството е осъдено да заплати на „К.“ ЕООД следните суми: сумата от 9563,03 лева, представляваща обезщетение за забавено плащане върху платената – за просрочието и неплатената част от договорения аванс за времето на забавата; сумата 10 752,26 лв., представляваща стойността на изпълнена, но неплатена

добавка за увеличена дебелина на замазката за коти К +4.20 и К +7.50 от триетажната сграда първи етап; сумата 1 341,05 лв., представляваща мораторна лихва върху 10752,26 лв. за периода от 28.02.2019г. и до датата на предявяване на исковата молба- 21.05.2020г; законната лихва върху сумата 10752.26 лв. за времето от подаване на исковата молба-21.05,2020г до окончателното ѝ изплащане; сумата 14 480,04 лв., представляваща дължима добавка за изпълнени, приети и платени наклони на покривната замазка, която сума „К.“ ООД било принудено да приспадне от акт 19 от 28.02.2019 г., считано от същата дата; сумата 1 786,01 лв., представляваща мораторна лихва за забавено плащане върху сумата от 14 480,04 лв. за времето от 28.02.2019 г. до подаване на исковата молба - 21.05.2020г., законната лихва върху сумата от 14 480,04 лв. за времето от подаване на исковата молба-21 05.2020г до окончателното ѝ изплащане; сумата 71 383,15 лв., представляваща неплатен остатък от актувани СМР с акт 19 от 14.10.2019г., сумата 3 549,61 лв., представляваща мораторна лихва за забавено плащане върху 71 383,15 лв. за времето от 20.11.2019г. до подаване на исковата молба, ведно със законната лихва върху 71 383.15лв. за времето от подаване на исковата молба до окончателното ѝ плащане; сумата 14 395,70 лв., представляваща направени по делото разноси, съразмерно с уважената част от исковете.

С въззивната жалба се твърди, че решението в обжалваните части е неправилно, постановено в нарушение на процесуалните правила и материалния закон и необосновано.

Поддържа се недопустимост на решението в частта, с която ответникът е осъден да заплати на „К.“ ООД сумите 14 480,04 лв. добавка за покривна замазка, 1 786,01 лева мораторна лихва за забавено плащане върху тази сумата за времето от 28.02.2019г. до подаване на исковата молба и законната лихва от датата на исковата молба до окончателното ѝ изплащане. Твърди се, че извън компетентността на гражданския съд е да се произнесе по въпроса има ли принуда от страна на ответника, каквато изрично била приета в диспозитива на решението, довела до приспадане на главницата от дължимата сума по акт образец 19 от 28.02.2019 година. Принудата била престъпление съгласно чл. 143 от НК и следвало да се установи в наказателно производство. Гражданският съд не разполагал с правомощия да се произнася инцидентно по този въпрос и произнасянето му за наличие на принуда било в

нарушение на чл. 17, ал. 1 от ГПК.

Съществените процесуални нарушения, допуснати от първоинстанционния съд, според жалбоподателя „С.“ ООД се изразяват в неспазване на правилата за разпределение на доказателствената тежест. Твърди се, че макар формално тя да била правилно разпределена между страните с доклада по делото, първоинстанционният съд в нарушение на чл. 154, ал. 1 от ГПК я възлагал основно в тежест на ответника, като по искане на ищеца го задължавал да представя документите, свързани със строителството въпреки неговите възражения. Ставало дума както за изброените в исковата молба документи, така и за документите, необходими за изготвянето на допуснатата техническа експертиза. Ответникът бил задължаван да представя документите въпреки липсата на предпоставките по чл. 190, ал. 1 от ГПК за това.

При постановяване на задължението за представяне на необходимата строителна документация съдът не съобразявал законовата уредба за това у кого следва да са те - чл. 163, ал. 2, т. 4 и т. 5 от ЗУТ. Твърденията на жалбоподателя „С.“ ООД са, че задължението за изготвянето / когато възложителят не го е възложил с договор на друг участник в строителството/ и съхраняването на ексекутивната документация е за строителя, в случая за „К.“ ООД, както и за съхраняването на другата техническа документация по изпълнението на строежа - строителните книжа, заповедната книга на строежа и актовете и протоколите, съставени по време на строителството.

Според жалбоподателя процесуално нарушение на съда е и допускането на въпроси към съдебно-техническата експертиза, поставени от ищеца, за обстоятелства, за чието установяване по закон била необходима писмена документация съгласно чл. 163, ал. 2, т. 3 и т. 4 от ЗУТ и Наредба № 3 от 31.07.2003 г. за съставяне на актове и протоколи по време на строителството, както и за опровергаване на документи, които ищецът сам бил подписал, в това число акт образец 15, удостоверяващ, че строежът е изпълнен съобразно одобрените инвестиционни проекти и актове образец 19, установяващи вида и обема на извършените СМР. Нарушени били и изискванията на чл. 195, ал. 1 от ГПК при допускане на експертизата. Оспорени са изводите на съда, за това, че инвестиционните проекти били непълни и че ищецът е работил само по технически проекти. Неправилни били и изводите, основани на

разпоредбата на чл. 161 от ГПК заради отказа на ответника да допусне разкъртване на стени и замазки при изготвяне на експертизата. Според жалбоподателя тези изводи били направени в нарушение на нормативно установените правила за удостоверяване на скрити работи - чл. 7, ал. 3, т. 12 от Наредба № 3 от 31.07.2003 г. за съставяне на актове и протоколи по време на строителството.

В предмета на спора не се включвали въпросите, свързани с нарушения на Наредба № 4/21.05.2001 г. за обхвата и съдържанието на инвестиционните проекти към ЗУТ, допуснати от ответника при възлагане на промени, допълнения и нови проектни решения в Техническия проект /ТП/ и Количествено-стойностната сметка /КСС/, както неправилно приел първоинстанционният съд.

Оспорен е начинът, по който първоинстанционният съд е тълкувал сключения между страните договор, подменяйки волята им и разширявайки предмета му и върху втория етап на строежа, приравнявайки го на допълнително възложени работи съгласно чл. 7, ал. 1 от договора. Неправилни били изводите на съда и за срока на договора, респ. за определянето на два срока и обвързването на единия от тях със съставянето на акт образец 15. Единственият уговорен срок бил 31.05.2019г., съответно именно той следвало да бъде приложен, като в чл. 5 от договора само била възпроизведена разпоредбата на чл. 176, ал. 1 от ЗУТ.

Във въззивната жалба са изложени подробни съображения за неоснователност на всеки един от уважените от първоинстанционния съд обективно съединени иски, които ще бъдат обсъдени от съда подробно в мотивите по-долу.

По отношение на обезщетението за забавено плащане върху платената и неплатена част от договорения аванс те се свеждат до неправилност на извода за цената на договора, респ. за размера на дължимия аванс и липса на доказателства в подкрепа на този извод, а напротив – наличие на такива, които го опровергават. Поисканите от ищеца авансово суми, за които били издадени фактури, били заплатени, други не били искани, а начинът, по който ищецът приспадал получения аванс нямал отношение към изпълнението на договорните задължения на страните.

По иска за заплащане на стойността на изпълнена и неплатена добавка

за увеличена дебелина на замазката на коти К +4.20 и К+7.50 от сградата и мораторни и законни лихви върху главницата становището на жалбоподателя е, че липсват доказателства за реално изпълнение на тези СМР в претендирания от ищеца обем, а позоваването на съда на чл. 161 от ГПК било неправилно, тъй като за установяване на скритите работи било необходимо съставянето на акт образец 12 съгласно чл. 7, ал. 3, т. 12 от Наредба № 3 за съставяне на актове и протоколи по време на строителството, какъвто не бил представен. Освен това замазката, предмет на този иск, не била съгласувана с възложителя и липсвала негова писмена заявка по смисъла на чл. 7, ал. 1 от договора за полагането ѝ. В тази връзка жалбоподателят се позовава и на двустранно подписания между страните коригиран протокол образец 19 и издадена фактура след проведени преговори помежду им и постигнато съгласие. Пзовава се и на техническата експертиза, според която увеличаването на дебелината на замазката не е било необходимо.

Същите са изложените в жалбата съображения и за неоснователност на иска за заплащане на сумата от 14 480,04 лв. - добавка за изпълнени, приети и платени наклони на покривната замазка, които според твърденията на ищеца е бил принуден да приспадне от акт обр. 19 от 28.02.2019г. и акцесорните иски за заплащане на мораторна и законна лихва върху тази сума. Твърди се също, че в тази сума били включени две отделни претенции на ищеца – за приспаднатото количество и за цена, което не било отчетено от съда. Спорът по тази претенция би правен и се свеждал до това има ли уговорена между страните цена в претендирания от ищеца размер или не.

По иска за заплащане на сумата от 71 383, 15 лв. - неплатен остатък от актувани СМР с акт 19 от 14.10.2019г. и акцесорните иски за заплащане върху тази сума на мораторна лихва и законна лихва се твърди в жалбата, че съдът неправилно го е уважил, тъй като с тази сума ответникът извършил прихващане, евентуално направил съдебно възражение за прихващане между задължението, което имал към ищеца и вземането за неустойка за забава на основание чл. 20, ал. 2 от договора. Оспорени са изводите на съда за недължимост на неустойката поради това, че срокът на договора не бил до 31.05.2019 година, а бил продължен поради извършвани от възложителя изменения, допълнения и нови проектни решения не по предвидения за това нормативен ред в Наредба № 4/2021 година и поради възлагане на СМР извън договорения обем. Жалбоподателят се е позовал на заключението на вещите

лица, според което съществените промени касаят само етап втори от изпълнението на СМР, който не е предмет на договора, като посочва, че неустойката се претендира само за неизпълнение на дейностите от етап първи. Нямамо конкретни твърдения и доказателства за конкретни промени, които са забавили строителството и за конкретния срок на тази забава. Не били взети предвид и посочените от ответника обстоятелства, установени по делото, водещи до ускоряване на строителството. Не била установена причинно-следствена връзка между претендираното увеличение на обема на някои СМР, съответно отпадане/замяна на други и настъпилата забава в общия краен срок за изпълнение на СМР.

По всички тези съображения е поискана отмяна на първоинстанционното решение в обжалваните от „С.“ ООД осъдителни части и постановяване на ново по същество, с което да се отхвърлят исковете и да се присъдят на жалбоподателя разноски за първоинстанционното и въззивното производство съобразно изхода на спора.

Срещу въззивната жалба на „С.“ ООД е подаден писмен отговор от „К.“ ООД с изразено становище за нейната неоснователност и с подробно развити съображения за неоснователност на конкретните оплаквания, съдържащи се в нея. Искането е за потвърждаване на решението в обжалваните части и присъждане на разноски за въззивната инстанция.

Въззивна жалба срещу първоинстанционното решение в частта, с която е отхвърлен искът за присъждане на сумата от 93338,47 лева, представляваща еднократна договорна неустойка за прекратяване на договора по вина на „С.“ ООД, е подадена и от ищеца в първоинстанционното производство „К.“ ООД. Оспорени са изводите на съда, че изявлението за едностранно прекратяване на договора е направено едва след като той е бил прекратен с подписването на акт образец 15 на 20.08.2019 година. Твърди се, че съдът неправилно е изтълкувал чл. 5 от договора като клауза, уреждаща крайния му срок, с настъпването на който се прекратява. Според жалбоподателя чл. 5 от договора бил с пожелателен характер, не създавал права и задължения за страните. Не било възможно поставянето на краен срок с оглед правомощията на възложителя по чл. 2 от договора. Жалбоподателят твърди, че съществува разграничение между степента на завършеност на обекта при подписването на акт образец 15 и окончателното му завършване

по смисъла на чл. 2 от договора. За срока по чл. 3 от договора се поддържа, че той е за изпълнение само на тази част от всички СМР, необходими за окончателно завършване на обекта, които са били ясни на възложителя по вид, количество и материали към датата на сключване на договора и включени в съставения линеен график. Според жалбоподателя „К.“ ООД този извод се подкрепя от събраните по делото доказателства, установяващи действията на страните, респ. тяхното разбиране за задълженията им по договора. Посочен е на първо място акт образец 19 от 14.10.2019 година, частично заплатен от ответника, който установявал, че към момента на съставянето му договорът е действащ и голяма част от дейностите по който били такива от първия етап на строителството – по КСС и допълнително възложени по реда на чл. 2 от договора. Доказателство за това, че договорът е действащ между страните и след 20.08.2019 година била и разменената кореспонденция / имейли/ между управителите на двете дружества, по-конкретно тези от 09.10.2019 година и от 14.10.2019 година. Неправилни били изводите на първоинстанционния съд за базата, върху която се начислява неустойката по чл. 23 от договора, като според жалбоподателя крайната цена на договора е стойността на действително изпълнените работи.

По тези съображения искането на „К.“ ООД е да се отмени първоинстанционното решение в обжалваната част и да се постанови ново по същество, с което да се уважи предявеният иск за еднократна неустойка, както и да се присъдят разноски за първоинстанционното и въззивното производство съобразно изхода на спора.

Срещу въззивната жалба на „К.“ ООД е подаден писмен отговор от „С.“ ООД с изразено становище за нейната неоснователност и с искане за потвърждаване на решението в обжалваната част и за присъждане на разноски.

Страните не са направили доказателствени искания пред въззивната инстанция.

Съобразявайки доводите на страните, изложени по-горе и събраните по делото доказателства, съдът приема следното:

Въззивните жалби са процесуално допустими, подадени са от лица, имащи правен интерес да обжалват, като при подаването им е спазен срокът по чл. 259 от ГПК.

Въззивната инстанция, с оглед правомощията си по чл. 269 от ГПК намира, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо в обжалваните части.

Неоснователно е възражението на „С.“ ООД за недопустимост на решението в частта, с която дружеството е осъдено да заплати на „К.“ ООД главница в размер на 14480,04 лева, със съответните мораторни и законна лихва върху тази сума. Действително с първоинстанционното решение е прието, че главницата от 14480,04 лева представлява дължима добавка за изпълнени, приети и платени наклони на покривната замазка, като е посочено, че това е сумата, която „К.“ ООД е било принудено да приспадне от акт образец 19 от 28.02.2019 година.

В случая става дума за единия от обективно съединените осъдителни иски, предявени от „К.“ ООД срещу „С.“ ООД. В обстоятелствената част на исковата молба, отнасяща се до този иск, действително е посочено, че исковата сума от 14480,04 лева с ДДС представлява стойността на добавката за изпълнено увеличение на дебелината на замазката на наклон на покрива – работа, приета от „С.“ ООД с подписването на акт образец 19 от 29.11.2018 година и заплатена от него, след което приспадната от актуваните работи с протокол образец 19 от 28.02.2019 година. За приспадането ѝ ищецът бил принуден поради угрозата да не бъде заплатен целия обем от работи, извършени пред този месец. Така изложените обстоятелства касаят отношенията между възложител и изпълнител по договор за изработка, а не извършване на престъпни действия по смисъла на чл. 143 от НК. Фактическият състав на принудата като престъпление изисква някой да принуди другото да извърши, да пропусне или да претърпи нещо, противно на волята му, като употреби за това сила, заплашване или злоупотреби с властта си. В случая става дума за равнопоставени търговски дружества – страни по договор за изработка и за техните отношения във връзка със заплащане на възнаграждение по този договор, а не за принуда в наказателноправен смисъл, за каквато няма твърдения и данни. Нещо повече, дори при наличие на данни за извършване на престъпление, те не биха могли да се отразят на допустимостта на предявения осъдителен иск. Искът във всички случаи е допустим. Установяването на престъпните обстоятелства действително не би могло да стане от гражданския съд, каквато е изричната забрана на чл. 17, ал. 1 от ГПК, поради което той би следвало да сезира

компетентните органи и да изчака изхода от наказателното производство. В случая обаче това не се налага, доколкото от обстоятелствата е видно, че макар да е употребен терминът „принуда“ от ищеца, смисълът не е този, вложен в чл. 143 от НК. Не се твърди употреба на сила или заплашване или злоупотреба с власт. Заплашването като елемент от фактическия на състав на престъплението „принуда“ по НК е свързано с отправянето на заплахи за извършване престъпление срещу имуществото или личността на някого. Евентуалното изявление на възложителя, че ако не бъдат приети условията му, няма да заплати стойността на изпълнени СМР не би могло да се приеме за заплашване, доколкото е свързано само с изпълнението или не на договорни задължения. По тези съображения съдът намира за неоснователно възражението за недопустимост на съдебното решение по този осъдителен иск.

За да се произнесе по основателността на всеки един от обективно съединените иски, предявени по т. дело № 128/2020 година по описа на Окръжен съд – С., респ. по законосъобразността на първоинстанционното решение по тези иски, въззивният съд ще обсъди събраните по делото доказателства, касаещи клаузите на сключения между страните договор, на който се основават исковите претенции и реалното изпълнение на задълженията по него.

От обстоятелствената част на исковата молба и от формулираните петитуми по всеки един от обективно съединените иски, предявени от „К.“ ООД в качеството на изпълнител срещу „С.“ ООД в качеството на възложител е видно, че заплащането на всички суми по главните и акцесорни претенции се претендира на основание неизпълнение на поети от възложителя задължения с договор за строителство / разновидност на договора за изработка/ от 10.11.2017 година.

Безспорно е между страните, че договорът от 10.11.2017 година е единственият писмен договор, сключен помежду им. Предметът на този договор е очертан с чл. 1, ал.1. От него е видно, че на ищцовото дружество в качеството на изпълнител е възложен от ответника строежа на обект Ц. с административна част и складова база в ПИ *** в землището на село Б., община С. – първи етап, съгласно количествено-стойностна сметка, неразделна част от договора. В самия договор е посочено, че неразделна част

от него са освен количествено-стойностната сметка и линеен график, банкова гаранция и списък със заложените по вид и цена материали.

От изброените приложения като неразделна част от договора, по делото е представен линеен график / стр. 141/. В него не се съдържат подписи на страните. Посочено е, че става дума за обект „Ц.“ в село Б.. Изброени са СМР в 36 пункта, техните количества, както и стойността им и времетраенето на изпълнението им и периода, през който ще бъдат изпълнени за времето от 01.12.2017 година до 31.05.2019 година. За СМР по пунктове 26, 35 и 36 – Ваугур панели, монтаж врати и вертикална планировка не са посочени количества, стойности и времетраене на изпълнение, а само периоди, които са съответно от 01.10. до 10.10.2018 година, от 01.05. до 31.05.2019 година и от 10.05. до 31.05.2019 година, като срещу СМР по пункт 26 не са отразени необходимия брой работници. Линеяният график съдържа и посочване на сумата от 1637830, или 1965396 с ДДС, представляваща сбор от сумите в графа „Обем/фонд“.

Количествено-стойностна сметка, каквато е цитирана в чл. 1, ал. 1 от договора, не е представена. Твърденията на ищеца в обстоятелствената част на исковата молба са, че офертата му е станала количествено-стойностна сметка по договора. Към исковата молба са представени неподписани от страните четири броя оферти по части съответно АС, СК, ЕЛ, ВиК / пунктове 52,53,54 и 55 от приложенията към нея/. В офертите част АС и част СК изрично е посочено, че те са за първия етап от обекта, описан в договора. Офертата за част АС е от дата 18.10.2017 година и тя е на обща стойност 1 075 710,67 лева с ДДС. Офертата част СК е на обща стойност с ДДС 838 288,39 лева, като към тази сума е включена допълнително сумата от 20951,58 лева за метална конструкция без ДДС и 4190,32 лева ДДС. Тази оферта е от дата 16.10.2017 година. Офертата за част В и К също е за първи етап, от дата 26.10.2017 година и е на обща стойност с ДДС 100 240,69 лева. Офертата за част ЕЛ е на обща стойност с ДДС 249 415,96 лева, без да съдържа данни за датата на съставяне и за кой етап от строителството се отнася. Общата стойност на сумите по изброените четири оферти е 2 288 797,61 лева.

Твърденията на ищеца, че тези оферти са приети от страните като количествено-стойностна сметка по договора, респ. че това е уговорената с договора за строителство от 10.11.2017 година цена, са оспорени от

ответника „С.“ ООД в преклузивния срок – с отговора на исковата молба. Доводите му се свеждат до това, че представените с исковата молба оферти не са единствените оферти, изготвени от ищеца, че той е предоставял и други оферти преди сключването на договора, в които, както и в тези от периода на изпълнението на самия договор, са посочвани други количества и цени, че сумата в линейния график, която е различна, също е посочена от него, поради което не може да се направи извод, че представените към исковата молба оферти са окончателните и че те са приети от страните като количествено-стойностна сметка по договора. Съобразявайки това становище на ответника, липсата на подписи на възложителя под офертите към исковата молба и не на последно място представените към отговора на исковата молба от ответника други оферти и разпечатка на имейлите, с които управителят на ищеца ги е изпратил на ответното дружество, съдът счита, че представените от ищеца оферти не могат да бъдат приети като обвързваща страните количествено-стойностна сметка, неразделна част от договора. Към отговора на исковата молба ответникът е представил имейл от 18.10.2017 година, с който ищецът е изпратил на ответника оферта за първи етап от обекта, част АС, чиято обща стойност е 857 397,14 лева. Тя е от същата дата - 18.10.2017 година, която е посочена в представената от ищеца оферта към исковата молба, но има значителна разлика в цените с ДДС. В представената от ищеца оферта цената за част АС е посочената по-горе, а именно 1 075 710,67 лева с ДДС. Различна е и цената в представените от ищеца и от ответника оферти за част ЕЛ, като представената от ответника е към имейл от 05.07.2018 година на обща стойност с ДДС 209 308,36 лева, а 249 415,96 лева с ДДС е сумата по офертата за част ЕЛ, представена от ищеца.

При така изразените становища и при липсата на други доказателства, които да установяват по безспорен начин общата стойността на сключения между страните договор, не може да бъде прието за установено твърдението на ищеца, че тя е посочената в исковата молба стойност от 2 288 797 лева с ДДС, респ. че представените от него оферти са приети от страните като количествено-стойностна сметка.

Освен това от съдържанието на самия договор е видно, че страните не са изразили воля и не са се обвързали с конкретни дължими суми за изпълнението на уточнени по обем и стойност СМР. Предметът на договора според чл. 1, ал. 1 е извършването на строежа на обекта – първи етап, като в

чл. 2 изрично е посочено, че договореното изпълнение при желание от възложителя включва всички възможни видове работи, необходими за окончателното завършване на обекта, независимо дали са упоменати предварително в конкурсните условия и количествената сметка. Според чл. 6, ал. 1 от договора цената на договорената услуга се формира по предложената количествена сметка, като включва всички необходими разходи на изпълнителя за изпълнението на обекта, включително тези за подготовката на строителството, необходимото временно строителство, транспорта, работната ръка, извънреден труд, охрана на труда, застраховка на всички СМР, промени в организацията на строителството и всички други присъщи разходи, неупоменати по-горе. Според чл. 6, ал. 2 договорената единична цена е окончателна и не подлежи на допълнително договаряне и промени, а заложените количества са проектни и в процеса на строителството се доказват с количествена сметка.

От това съдържание на договора, при липсата на последващи писмени споразумения между възложител и изпълнител и при съобразяване на представените с исковата молба актове образец 19, подписвани от управителите на двете дружества през периода от 14.12.2017 година до 14.10.2019 година и фактурите за сумите по тези актове, ведно с банкови извлечения, установяващи реалното им заплащане от възложителя, следва да се приеме, че волята на страните при сключване на договора е извършените СМР да се доказват по вид и количество в процеса на самото строителство в писмен вид, чрез изготвянето на актове образец 19, като с договора окончателно са договорени само предметът – изграждането на центъра за сертифицирани сравнителни материали с административна част и складова база и единичните цени.

Спорен между страните е въпросът дали те са обвързани от договора и досежно изграждането на втория етап от обекта, или договорът се отнася само за първия етап, както е посочено в чл. 1, ал. 1.

В приложените по делото строителни книжа и в приетата комплексна съдебно-техническа експертиза се съдържат данни за двата етапа на строителство на процесния обект.

В отговора на въпрос четвърти от първоначалното заключение на приетата по делото тройна съдебно-техническа експертиза са описани

етапите на строителството на обекта. Видно е, че първоначално за изграждането на целия обект е изработен проект, включващ части АС, СК, ЕЛ, В и К, ОВ и Вертикална планировка. Издадено е разрешение за строеж от 03.10.2017 година за изграждането на Ц. с административна част и складова база – етапно, като първият етап включва изграждането на самия център с административна част, а вторият етап - изграждането на подобект складова база. В първоначалния проект са направени промени, касаещи само втория етап на строителството – складовата база, като проектът за складовата база е променен в части Архитектурна, Конструктивна, В и К, Електрическа и Пожарна безопасност. В тази връзка със заповед от 11.12.2018 година на Община –С. е допуснато допълване на първоначалното разрешение за строеж въз основа на технически проекти за тези части, изготвени от лицензирана фирма.

Писмените доказателства, по-конкретно представените по делото актове образец 19 и съдебно-техническата експертиза установяват, че ищецът в качеството си на изпълнител е осъществил дейности и от двата етапа на строежа през периода след сключването на процесния договор и откриването на строителната площадка и определянето на строителната линия и ниво за строежи с протоколи образец 2 и 2а от 22.11.2017 година. При отговора на въпрос 35 вещите лица от тройната експертиза са изчислили, че общият обем на извършените от ищеца СМР според съставените между страните 25 броя актове образец 19 от 14.12.2017 година до 14.10.2019 година, при съобразяване на нанесените корекции в единия от актовете – този от 29.11.2018 година, е общо 2 687 959,12 лева без ДДС, или 3255550,94 лева с ДДС. Тази сума включва изпълнение на СМР по двата етапа на строителството и надхвърля значително сумите по офертите на ищеца за първия етап - както тези, представени по делото от самия него, така и представените от ответника с отговора на исковата му молба, подробно обсъдени по-горе. Конкретни данни за изпълнение на СМР от втория етап на строителството могат да се извлекат и от приложение № 1 и № 2 към първоначалната тройна експертиза, от които е видно, че с актовете образец 19 от дати 30.04.2018 година, 27.12.2018 година, 28.02.2019 година, 31.03.2019 година, 30.05.2019 година и следващите такива от 31.07.2019 година, 30.08.2019 година и 14.10.2019 година са актувани дейности по част Електро, отнасящи се както до първия, така и до втория етап на строителството.

Осъществяването на дейности, свързани с втория етап на строителството от ищеца е обстоятелство, което не се оспорва от ответника.

Спорен е въпросът дали сключеният между страните договор се прилага в отношенията между страните, свързани с изпълнението на дейностите от втория етап, при изричното посочване в чл. 1, ал. 1, че той се отнася до строителството на обекта – първи етап.

Съдът, съобразявайки на първо място клаузата на чл. 2 от договора, според която договореното изпълнение при желание на възложителя, включва всички възможни видове работи, необходими за окончателното завършване на обекта, независимо дали са упоменати предварително в конкурсните условия и количествената сметка, приема, че договорът е приложим за всички осъществени от ищеца дейности и от двата етапа до приключването на обекта. Аргумент за това е обстоятелството, че вторият етап касае изграждането на подобект на обекта – предмет на договора, който не е изрично изключен от обхвата на договора и чието изграждане е необходимо за окончателното му завършване. Начинът, по който е отчитана осъществената от ищеца дейност по количество и стойност – с двустранно подписани между страните актове образец 19, в които не е направено разграничение между дейностите, касаещи отделните етапи на строителството, също е в подкрепа на извода за волята на страните по договора за изпълнение от ищеца за целия обект до окончателното му завършване, което чл. 2 от договора не само допуска, но и вменява като задължение на ищеца при възлагане от страна на ответника. Не се твърди и по делото не е установено между страните да е имало други уговорки, различни от тези по договора, касаещи изпълнението на дейностите от втория етап.

Според клаузата на чл. 7, ал. 1 от договора изпълнителят се задължава да извърши всички непредвидени работи, съгласно раздел Първи, чл. 2, ако това се предизвиква от технологична необходимост и е заявено писмено от възложителя, като за същите ще се заплаща по вече договорените в количествената сметка единични цени, а когато такива липсват – по цени, формирани на база приетите показатели за ценообразуване, конкретизирани в договора. Тази клауза не променя извода на съда за включването на втория етап с дейностите по одобрените по съответния ред инвестиционни проекти в

предмета на договора. Тя е приложима само за непредвидени работи, свързани с технологична необходимост, а не за заложените работи в одобрените проекти и издаденото въз основа на тях разрешение за строеж от 03.10.2017 година и заповедта от 11.12.2018 година, неразделна част от него.

Спорен между страните е и въпросът за срока на договора.

В чл. 3 от договора е посочено, че срокът за изпълнение на СМР по договора е до 31.05.2019 година, съгласно линеен график, неразделна част от него. Линеятният график е приложен като доказателство по делото, в него са посочени сроковете за осъществяване на дейности по строежа през периода от месец декември 2017 година до края на месец май 2019 година, както и други данни, включително вид, количество и стойност на СМР, които бяха обсъдени от съда по-горе. Този срок според ответника се отнася до изпълнението на всички дейности от етап първи, а според ищеца – само за част от дейностите, включени в линеятния график.

Съдът, тълкувайки изразената в договора воля на страните към момента на сключването му, а именно изпълнението на първия етап от строежа / чл. 1, ал. 1/ приема, че уговореният срок до 31.05.2019 година касае изпълнението на всички дейности от първия етап по одобрения инвестиционен проект, доколкото липсват конкретни твърдения и доказателства за дейности, възложени на ищеца, които са извън обхвата на съставения линеен график.

Безспорно е между страните, че обектът не е окончателно приключен до датата 31.05.2019 година. От представеното към отговора на исковата молба удостоверение № *** от 28.08.2019 година на Община – С., издадено на основание чл. 177, ал. 3 от ЗУТ е видно, че целият обект е въведен в експлоатация на тази дата. Преди това – на 20.08.2019 година е съставен констативен акт за установяване годността за приемане на строежа/ Приложение 15 към чл. 7, ал. 3, т. 15 от Наредба № 3 от 31.07.2003 година за съставяне на актове и протоколи по време на строителството/. Този констативен акт се съставя на основание чл. 176, ал. 1 от ЗУТ след завършване на строежа и с него възложителят, проектантът, строителят и лицето, упражняващо строителен надзор удостоверяват, че строежът е изпълнен съобразно одобрените инвестиционни проекти, заверената екзекутивна документация, изискванията към строежите по [чл. 169, ал. 1 и 3](#)

от ЗУТ и условията на сключения договор. С този констативен акт се извършва и предаването на строежа от строителя на възложителя. Имайки предвид законовата уредба, съдът приема, че датата 20.08.2019 година е датата, на която са изпълнени и предадени на възложителя дейностите, включени в предмета на договора, а именно изграждането на целия обект.

Последващите дейности, които ищецът е изпълнявал по възлагане от ответното дружество и за които са издадени протоколите образец 19 от дати 27.06.2019 година, 30.07.2019 година, 16.08.2019 година, 30.08.2019 година, 14.10.2019 година не могат да бъдат отнесени към предмета на сключения договор, след като с констативния акт, съставен и подписан от всички необходими участници в строителния процес, включително от ищеца като изпълнител и ответника като възложител, е установено съответствието на строежа с инвестиционните проекти и документацията и строежът е предаден на възложителя. В тази връзка и съобразявайки клаузата на чл. 23, т. 1 от договора, според която действието на договора се прекратява с извършване и предаване на договорената работа, съдът приема, че договорът е прекратен на дата 20.08.2019 година. След това ищецът е изпълнявал СМР въз основа на последващи договорни отношения с ответника, извън тези, предмет на сключения договор от 10.11.2017 година.

Първоначалният срок за изпълнение на СМР по договора е 31.05.2019 година, а строежът е предаден от ищеца на ответника на 20.08.2019 година, т.е. два месеца и двадесет дни по-късно.

Спорен между страните е въпросът дали тази забава се дължи на виновно неизпълнение на договорни задължения от страна на ищеца или на наложените от възложителя промени в първоначално одобрените инвестиционни проекти и на допълнително възложените за изпълнение СМР, включително тези от втория етап на строителството.

От приетата по делото тройна съдебно-техническа експертиза се установява, че при сключването на договора и започването на дейността по него за строежа е имало одобрен инвестиционен проект от 03.10.2018 година, съответстващ на изискванията на ЗУТ, с всички необходими части. Инвестиционният проект е променен по време на строителството само досежно втория етап на строителството в части Архитектурна, Конструктивна, В и К, Електрическа и Пожарна безопасност на 11.12.2018

година, като промените са съществени и са в обхвата на допустимите по смисъла на чл. 154, ал. 5 от ЗУТ във връзка с чл. 154, ал. 2 от ЗУТ.

Инвестиционният проект с отделните му части за етап първи от строителството не е променян. Посочено е от вещите лица, че разрешението за строеж е издадено по одобрения технически проект, като за възложителя не съществува нормативно задължение да възложи изготвянето на работен проект за обекта, уточняващ детайлите и че работен проект няма нито за първи, нито за втори етап.

По отношение на строителството на първия етап от строежа са установени от вещите лица отклонения между предвиденото с инвестиционния проект и изпълненото от изпълнителя. Те се свеждат до промени в разпределението на помещенията, отпадане на зидове между помещения, немонтирани входни врати, изградени прозорци, липсващи в проекта. Подробното описание на различията между проекта и изпълненото на място се съдържа в т. 5 от първоначалното заключение.

Вещите лица са установили също, че по проект в част Архитектурна е предвидено в сградата да се положат декоративни фасадни панели с топлоизолация BAUGRC. На място са монтирани декоративни фасадни панели с преобладаващи размери 250/125 сантиметра, изпълнени от профилирани алуминиеви листове с обръщане от 4 сантиметра към фасадата и без изолационен слой. Тази промяна на фасадните панели е довела до разлика в количествата, материалите и видовете СМР, предвидени по проекта и офертата на изпълнителя / т.13 от заключението/. По количествената сметка към проекта по част АС и офертата са включени само три вида СМР по фасадите, касаещи полагането на декоративните панели, а именно топлоизолация , шпакловка с мрежа и силикатна мазилка „Вебер“. Промяната на първоначалния проект за панелите е наложила допълнителни видове СМР, които са изпълнени и актувани с акт образец 19, а именно обръщане на прозорците външно, ъглов профил с мрежа, профил водокап, профил за прозорци, топлоизолация с каменна вата, обръщане на прозорци под панели и подпрозоречни ламарини. По отношение на топлоизолацията с каменна вата е установено от вещите лица, че не се дължи на подмяната на вида на фасадните панели, а на нормативните изисквания за пожароустойчивост на сградата, но и не са включени в офертата. Всички останали дейности, посочени по-горе, са станали необходими след

промяната на фасадните панели. Промяната на панелите е наложила и промяна в технологията на монтажа им.

Установена е от вещите лица и промяна на височината на прозорците на различните фасади и етажи по желание на възложителя, наложила изпълнение на висящи щурцове над прозорците / въпрос 16 от първото заключение/.

В отговора на въпрос 19 от първоначалното заключение на вещите лица е посочено, че е извършена промяна и на предвидените настилки по проекта, като вместо гранитогрес бил положен гранит: на кота 0,00 - на входното фойе, коридор до стълбище запад; на кота + 4,20 – помещение приемна и зимна градина и целите два коридора, целите две стълбища на запад и изток от кота + 3,00 метра до кота +7,50 метра. Стойността на труда за разтоварването на гранита е актувана в акт образец 19 от 30.05.2019 година, а полагането му е актувано в актове образци 19 от дати 27.06.2019 година, 31.07.2019 година, 30.08.2019 година и от 14.10.2019 година. Промяната на вида на настилката от гранитогрес на гранит в определени участъци според вещите лица е повлияла на времето за полагане на настилката и е увеличила единичната цена на труда.

Установени са промени в централния вход и фойето на административната сграда /отговори на въпроси 21 и 22 от заключението/.

Множество промени са направени в хода на изпълнение на СМР и по част „Електро“, включително съществени, изразяващи се в промяна в линейната схема на ГТР и в електроразпределителната инсталация вертикално и хоризонтално от ГРТ до таблата, без тези съществени промени в проекта да са одобрени съгласно изискването на чл. 154, ал. 5 във връзка с чл. 154, ал. 2, т. 7 от ЗУТ / отговора на въпрос 23, 24 и 27 и приложенията към експертизата/.

По делото е установено от заключението на вещите лица, че всички описани дотук промени в първоначално одобрените проекти за строежа на процесната сграда са извършвани без одобрение по реда на ЗУТ, каквото не е необходимо при несъществени отклонения и без нарочни заповеди за това в заповедната книга. Изразените становища в хода на процеса от страните, както и наличието на двустранно подписаните актове образец 19, с които са актувани извършените СМР след промените, дават основание да се приеме, че те са правени по устни уговорки между тях.

В т. 28 от заключението на вещите лица е отразено, че въз основа на нарочна заповед на проектанта по част „СК“ в заповедната книга на строежа от 25.04.2018 година, е изпълнена по приложен от него чертеж подпорна стена по северната и западна граница на имота, непредвидена в първоначалния проект.

Освен подробно описаните по-горе дейности, които не са включени първоначално в предмета на договора, доколкото не фигурират в одобрените проекти и изготвените въз основа на тях оферти от страна на изпълнителя, в първоначалното заключение на вещите лица е установена последователността на извършване на СМР. Посочено е, че забавено изпълнение на СМР по монтажа на дограмата и остъкляването на фасадата на сградата води до забавяне на изпълнението на редица СМР вътре в помещенията на сградата, подробно описани в т. 36, т. 1-9 от заключението, както и забавяне на СМР по фасадата – обръщането на страници около прозорците, полагане на топлоизолация, шпакловка с мрежи и последващото полагане на силикатната мазилка по външните стени.

Безспорно е между страните, а и от събраните доказателства е видно, че поставянето на дограмата и остъкляването на фасадите са дейности, с които възложителят е натоварил друг изпълнител, различен от ищеца – „Л.“ ООД. Твърденията на ищеца, че дограмата не е монтирана в срок от това дружество, което е забавило изпълнението на СМР от негова страна, се подкрепят от представените по делото имейли, разменени между управителите на ищеца и ответника / напр. имейл от 12.02.2019 година на стр. 283, имейл от 21.01.2019 година на стр. 285/.

Исковата претенция на ищеца за сумата от 10752,26 лева главница се основава на твърденията му за неоснователен и безпричинен отказ на възложителя да признае за изпълнена и да заплати добавка от 1 сантиметър към замазка на кота + 4,20, с площ от 1222 кв. метра и стойност 3,61 кв. метра, или общо 4411,62 лева без ДДС и на кота +7,50 с площ от 1260 кв. метра по 3,61 лева на кв. метър, или 4548,60 лева без ДДС, като общата стойност с ДДС е 10752,26 лева. Твърди се, че полагането на тази допълнителна замазка се е наложило заради промяна в одобрения проект, свързана с дебелината и вида на гипсокартона, с който са изпълнени вътрешните стени, което е довело до увеличение на натоварването,

непредвидено при проектирането на замазката. Наложило се да се изпълни допълнително укрепване на замазките, чрез армирането им и увеличаване на дебелината им с един сантиметър. Ищецът е признал, а и от строителната документация, представена по делото, както и от заключението на тройната техническа експертиза е видно, че по проект предвидените замазки на бетонната плоча са с дебелина 4 сантиметра, без армировка. Твърдението му е, че въпреки че е изпълнил допълнителната замазка на посочената стойност, тя не е включена в акт образец 19 от 30.01.2019 година по искане на управителя на ответното дружество, който настоявал за това.

Освен наличието на акт образец 19 от 30.01.2019 година, двустранно подписан от страните, в който допълнителните замазки на посочената стойност не са включени, по делото е безспорно установено, че за тези замазки не са съставени актове образец 12 / чл. 7, ал. 3, т. 12 от Наредбата/ за работи, подлежащи на закриване. Наличието на допълнителна замазка с дебелина от 1 сантиметър на посочените от ищеца места и с посочените площи не е установено и от приетото по делото заключение – първоначално и допълнително. В т. 7 вещите лица са посочили, че поради отказ на собственика за разкъртване и разкопаване на изпълнените преградни щендерни стени е било невъзможно установяването на вида и дебелината на гипсокартона на място. В допълнителното заключение при отговора на въпрос 4 вещите лица са установили, че са налице изпълнени по-големи от заложените в проекта и офертата количества щендерни стени с двупластова минерална вата / 221 кв. метра в повече от проекта/ и гипсокартон, лепен по колони и шайби / 755 кв. метра в повече от проекта/. Отразено е, че в проекта и количествените сметки към него не са разграничени количествата на щендерните стени с пожароустойчивост 60 минути / по един пласт гипсокартон и изолация между тях/ и тези с пожароустойчивост 120 минути / по два пласта гипсокартон и изолация между тях/. В първоначалното заключение изводът на вещите лица е, че не е установена причина за увеличаване на постоянния товар върху етажните плочи, с който се изчислява и оразмерява носещата конструкция на сградата. Посочено е, че носещите подови конструкции са само стоманобетонните плочи, а циментовата замазка не е носещ елемент от конструкцията и представлява допълнително натоварване, което влияе на основния носещ елемент, поради което не се налага увеличаване дебелината на циментовата замазка с цел укрепването на

замазката чрез армиране и увеличаване на дебелината ѝ от 4 на 5 сантиметра. Тези изводи не са променени при изготвянето на допълнителната експертиза и данните в нея за изпълненото по-голямо количество щендерни стени.

От акт образец 19 от 30.01.2019 година и от допълнителното заключение на вещите лица /въпрос 9/, е видно, че армировката, вложена в циментовата замазка на коти 34,20 и 37,20, е „арматурна мрежа ф 5“, като според отговора на въпрос 10 заложената по проект замазка от 4 сантиметра е достатъчна, за да покрие тази арматурна мрежа и не се налага увеличаване на дебелината ѝ.

Във връзка с другата искова претенция на ищеца за сумата от 12066,70 лева без ДДС, или 14480,04 лева с ДДС, се твърди, че това е стойността на добавка за увеличена дебелина за наклон на замазката на покрива, изпълнена и актувана през месец ноември 2018 година с акт образец 19 от 29.11.2018 година. След актуването тази сума била заплатена от възложителя, като впоследствие по негово настояване била приспадната с акт образец 19 от 28.02.2019 година.

От представения по делото акт образец 19 от 29.11.2018 се установява, че с него е актувана замазка за наклони 1305 кв. метра с единична цена 14,50 лева и обща цена 18922,50 лева и добавка за замазка 1305 кв. метра с единична цена 14,44 лева и обща стойност 18844,20 лева. С акт образец 19 от 28.02.2019 година е приспадната замазка за наклони 20 кв. метра с единична цена 14,50 лева и обща цена 290 лева и замазка за увеличение на дебелината на обща стойност 11776,70 лева. От представения от ищеца и неоспорен акт образец 19/29.11.2018 година, съдържащ корекциите / стр. 275/ , се вижда начина, по който са изчислени сумите, с които е извършено приспадането.

Видно е, че количеството и по двата пункта, отнасящи се до замазките на покрива, е намалено с 20 кв. метра – от по 1305 на по 1285 кв. метра. Освен това единичната цена на добавката за замазка е намалена от 14,44 лева на 5,50 лева. По този начин при изчисление се получава обща стойност на добавката за замазка 7067,50 лева, или разликата с актуваната с акт образец 19 от 29.11.2018 година от 11776,70 лева.

По отношение на добавката за замазка за наклони на покриви важи казаното по-горе – липсва акт образец 12 за скрити работи и изпълнението ѝ не е установено на място от вещите лица поради отказ да бъде разрешено

разкопаването от страна на ответника. Вещите лица не са установили имало ли е причина за увеличаване на дебелината на замазката, като са посочили, че липсват актове образец 19, от които да са видни вида и количеството на изпълнените пластове на покривното покритие. Посочено е, че промяната на фасадните панели и на дебелината на изпълнение на пластовете на покривното покритие може да доведе до промяна на височината на борда, но не са успели да измерят същата, тъй като не са допуснати.

При така установената по делото фактическа обстановка съдът от правна страна намира следното:

Исковете за заплащане на стойността на изпълнени, но неплатени СМР, касаещи положена добавка към замазката на етажите на коти + 4,20 и + 7,50 на обща стойност 10752,26 лева, както и за заплащане на сумата от 14480,04 лева с ДДС, претендирана от ищеца като добавка за увеличена дебелина за наклон на замазката на покрива, са неоснователни. Установяването на вида и количествата изпълнени СМР става с двустранно подписани от страните актове образец 19. В случая е безспорно, че първата сума изобщо не фигурира в акт образец 19 от 30.01.2019 година, а втората сума първоначално е включена в акт образец 19 от 29.11.2018 година и е заплатена от възложителя, след което по съгласие на страните тя е приспадната от сумите за следващите изпълнени СМР с акт образец 19 от 28.02.2019 година. Твърденията на ищеца, че е бил принуден от възложителя да не вписва в акта от 30.01.2019 година добавката към замазката на етажите, както и да подпише приспадането на дължимите суми за увеличената дебелина на замазката за наклони на покрива, не се установяват със събраните по делото доказателства. Актовете образец 19, които съдържат подписите на двете страни по договора и представляват частни свидетелстващи документи, не са опровергани. От приетите по делото първоначално и допълнително заключение на вещите лица от тройната съдебно-техническа експертиза не е установено реалното изпълнение на тези работи, за които се претендира заплащане. Отделен е въпросът, че сумата от 14480,04 лева с ДДС включва в себе си две отделни суми, което е установено с представения от самия ищец протокол образец 19 от 29.11.2018 година с нанесени корекции в него и от отразяването на приспадането в акт образец 19 от 28.02.2019 година. Едната сума от 290 лева без ДДС е свързана с намаляване с 20 кв. метра на площта, върху която е поставена замазка за наклони, а другата сума от 11 776,70 лева

е свързана както с намаляване с 20 кв. метра на площта, върху която е добавена замазката, така и с намаляване на единичната и цена от 14,44 лева на кв. метър на 5,50 лева за квадратен метър. Всички тези промени са вписани в акта образец 19 от 28.02.2019 година със съгласието и на двете страни – изпълнител и възложител по договора. Липсва основание ищецът да претендира по исков път заплащане на суми, за които преди това в отношенията с възложителя се е съгласил, че не му се дължат. Досежно принудата от страна на възложителя съдът изложи подробни мотиви по-горе, разглеждайки възражението за недопустимост на предявения иск. Отношенията между изпълнителя и възложителя са облигационни отношения между равнопоставени субекти. Отказът на някой от тях да изпълни задълженията си е основание за ангажиране на договорната му отговорност по предвидения за това ред, но не може да се приеме като принуда по отношение на другата страна да извърши или да не извърши нещо.

За реалното изпълнение на СМР, за които ищецът претендира заплащане, липсват доказателства в заключенията на вещите лица. Въззивният съд не споделя изводите на първоинстанционния съд, че при отказа на ответника да разреши на вещите лица да извършат необходимо разкопаване и в процесния обект, за да отговорят на въпросите, касаещи скритите работи, е приложима разпоредбата на чл. 161 от ГПК. Според тази разпоредба, с оглед на обстоятелствата по делото съдът може да приеме за доказани фактите, относно които страната е създала пречки за събиране на допуснатите доказателства. В случая тази разпоредба е неприложима, доколкото установяването на скрити работи в строителството следва да стане с актове образец 12, които се съставят преди тяхното закриване, а не чрез разкопаване и нарушаване целостта на вече изграденото. При липса на актове образец 12 и при наличие на двустранно подписани протоколи образец 19, с които са уточнени видовете и количествата СМР, изпълнени от ищеца, поведението на ответника не може да се приеме като създаване на пречки за събиране на допуснати доказателства, респ. като основание за приложение на разпоредбата на чл. 161 от ГПК. Отделен е въпросът, че дори да бяха установени по вид и количество СМР, предмет на двата обективно съединени иска за реално заплащане, обсъдени по-горе, няма основание за осъждане на възложителя за тяхното заплащане. Няма данни изпълнението на такива СМР да е възложено по какъвто и да било начин от възложителя на изпълнителя –

няма писмено нареждане или такова, отразено в заповедната книга. Няма и други доказателства, които да установяват постигнато съгласие между страните за изпълнението на тези СМР, за които се претендират исковите суми. С оглед на това и доколкото от заключението на вещите лица е установено, че не се е налагало увеличение на дебелината на замазката при поставянето на армировката и че не е установена причина, налагаща добавка към замазката за наклони на покривите, исковите са неоснователни. А и по отношение на добавката за наклони на покрива не става дума за спор за изпълнени или неизпълнени СМР, както твърди ищецът, а приспадането в по-голямата си част е основно на постигнато съгласие за по-ниска цена на добавката. Не е установено площта на добавката на замазката на покрива и на самата замазка да е по-голяма от посочената при прихващането такава от по 1285 кв. метра, респ. да е била 1305 метра, колкото е първоначално актуваната.

Неоснователността на главните искове води до неоснователност и на акцесорните претенции за мораторни лихви до датата на исковата молба и на искането за присъждане на законната лихва от датата на исковата молба до окончателното изплащане на главниците.

По тези съображения въззивният съд намира, че следва да отмени първоинстанционното решение в частите, с които ответникът е осъден да заплати на ищеца сумите 10752,26 лева главница, представляваща стойността на добавката за увеличена дебелина на замазката на коти +4,20 и + 7,50, 1341,05 лева мораторни лихви за периода от 28.02.2019 година до датата на исковата молба – 21.05.2020 година и законната лихва от датата на исковата молба до окончателното плащане и следва да постанови ново решение по същество, с което да отхвърли тези искове като неоснователни.

Следва да бъде отменено решението и в частите, с които ответникът е осъден да заплати на ищеца главница от 14480,04 лева за добавката за изпълнени наклони на покривната замазка, мораторна лихва върху тази главница в размер на 1786,01 лева за периода от 28.02.2019 година до датата на исковата молба – 21.05.2019 година и законната лихва от датата на исковата молба до окончателното ѝ изплащане и следва да постанови ново решение по същество, с което да отхвърли тези искиви претенции.

Неоснователна според въззивния съд е и исковата претенция за сумата

от 9563,03 лева, представляваща обезщетение за забавено плащане върху платената – за просрочието и върху неплатената част от договорения аванс, за времето на забавата, а първоинстанционното решение за уважаване на тази искова претенция е неправилно и следва да бъде отменено, като се постанови ново по същество за отхвърлянето ѝ.

Съображенията на въззивния съд са следните:

Заплащането на аванс по договора от 10.11.2017 година е уредено в чл. 8, ал. 1. В него е предвидено, че 10% от стойността на договора ще бъде изплатена авансово, в срок до 10 работни дни от датата на подписване на договора. По делото са събрани доказателства, от които е видно, че ответникът е изплатил на ищеца аванс в общ размер на 138 000 лева с ДДС, от които 60 000 лева с ДДС на 10.11.2017 година, 60 000 лева с ДДС на 01.12.2017 година и 18 000 лева с ДДС на 20.03.2018 година. За тези суми има издадени фактури от „К.“ ООД с получател „С.“ ООД / доказателствата на стр. 61,63 и 71/. Липсват твърдения на ищеца и доказателства той да е отправял искания за заплащане на аванс в по-висок размер към възложителя, както преди да започне изпълнението на СМР по договора, така и в процеса на строителството. При липсата на такива и при подробно изложените по-горе съображения, свързани с това, че цената на договора не е определена в точен размер към момента на сключването му, а са определени само единичните цени и е постигнато съгласие количествата на СМР, които са само проектни с офертите, да се доказват в процеса на строителството с количествена сметка, няма основание да се приеме неизпълнение на задължението за заплащане на аванс от страна на възложителя. Дължимият аванс не е фиксиран по размер в договора, а като процент от неговата стойност, която също не е фиксирана, а се определя в хода на самото строителство. Липсва основание размерът на дължимия аванс да се изчислява съобразно представените от самия ищец оферти към исковата молба, доколкото е установено, че те не са единствените и че има и оферти, както и линеен график с посочени различни цени. Авансът не би могъл да бъде изчисляван и като процент от стойността на всички изпълнени СМР, определена съобразно двустранно подписаните актове образец 19 след окончателното завършване на обекта. В допълнение следва да се посочи, че дори да имаше определен размер на аванса към момента на сключване на договора, частичното неизпълнение на задължението на възложителя да го

заплати би могло да даде основание на ищеца да откаже да започне изпълнение на договора или да иска освобождаване от последиците на собствената си забава, позовавайки се на забавеното плащане на аванса, доколкото той е предплата, предназначена да му осигури средства за изпълнение на предмета на договора. Строежът е започнал на 22.11.2017 година, когато са съставени протоколите за откриване на строителната площадка и определяне на строителна линия и ниво на строеж. Към този момент 10 дневният срок за плащането на аванса е изтекъл. Въпреки това ищецът е започнал работа, издавал е фактури и е получил аванси в посочените в тях размери от възложителя преди и в хода на изпълнението на договора, получавал е и плащане в пълен размер на извършените СМР по актовете образец 19, не твърди и не е установил да е искал и да му е било отказано заплащане на аванс в по-големи размери, извън реално заплатените.

С оглед на това, съобразявайки както невъзможността да се определи размера на аванса към момента на сключване на договора, така и липсата на искане от ищеца за заплащане на суми в по-голям размер от реално платените като аванс, съдът намира, че не може да се приеме, че ответникът е неизправна страна по договора относно изпълнение на задължението си за заплащане на аванс и че дължи лихви за забава.

Клаузата на чл. 8, ал. 2 от договора, според която стойността на платения аванс се прихваща пропорционално от всяко следващо плащане по договора, не променя горните изводи, свързани с липса на данни за договорно неизпълнение от страна на ответника на задължението за заплащане на аванс.

По тези съображения въззивният съд счита, че следва да отхвърли този иск след отмяна на първоинстанционното решение, с което той е уважен.

Първоинстанционното решение, с което е отхвърлен искът на „К.“ ООД за заплащане на сумата от 93338,47 лева главница, представляваща еднократна неустойка за прекратяване на договора по вина на „С.“ ООД, както и за законната лихва върху тази главница от датата на исковата молба – 21.05.2021 година до окончателното ѝ изплащане, следва да бъде потвърдено по следните съображения:

Тази искова претенция се основава на клаузата на чл. 21, ал. 1 от договора. Тя предвижда, че ако възложителят забави повече от 20 работни

дни поредно плащане / след актуване/, изпълнителят има право да прекрати договора, като в този случай възложителят дължи на изпълнителя еднократно неустойка за неизпълнение в размер на 3% от посочената в чл. 6 договорна цена. Тази клауза урежда правото на изпълнителя да прекрати за в бъдеще договорните отношения с възложителя, т.е. да преустанови по-нататъшното изпълнение на задълженията си по договора поради неплащане от страна на възложителя на вече изработеното. Изявлението на ищеца към ответника за прекратяване на договора е изпратено по имейл на дата 14.10.2019 година / стр. 135/. С него ответникът е уведомен, че от тази дата ищецът прекратява договора с всички произтичащи от това последици и че ще изпрати последният, финален акт образец 19 най-късно на 15.10.2019 година.

По-горе съдът изложи подробни мотиви, че договорът между страните е прекратен на 20.08.2019 година, когато е настъпила предвидената за това в чл. 23, т. 1 от договора предпоставка, а именно извършване и предаване на договорената работа със съставянето на констативен акт за установяване годността за приемане на строежа/ Приложение 15 към чл. 7, ал. 3, т. 15 от Наредба № 3 от 31.07.2003 година за съставяне на актове и протоколи по време на строителството/, с който съгласно нормативната уредба - чл. 176, ал. 1 от ЗУТ, след завършване на строежа възложителят, проектантът, строителят и лицето, упражняващо строителен надзор удостоверяват, че строежът е изпълнен съобразно одобрените инвестиционни проекти, заверената екзекутивна документация, изискванията към строежите по [чл. 169, ал. 1 и 3](#) от ЗУТ и условията на сключения договор и с който констативен акт се извършва предаването на строежа от строителя на възложителя.

Т.е. към датата 15.10.2019 година договорът вече е прекратен и страните не са били обвързани от него, включително от клаузата за неустойка при прекратяването му от изпълнителя поради неплащане на цената от възложителя.

Нещо повече, в имейла, съдържащ изявление за прекратяване на договора самият ищец признава, че всички възложени му работи са изпълнени и предстои изпращането на последния акт образец 19 на следващия ден – 15.10.2019 година. Т.е. към този момент той вече не е имал договорни задължения спрямо възложителя, а само право да получи плащане

за вече изработеното. Поради това не може да се приеме, че с това изявление е прекратен договор, чийто предмет вече е изпълнен.

Отделен е въпросът, че тълкувайки волята на страните, изразена в клаузата на чл. 21 от договора, съдът приема, че предвидената еднократна неустойка от 3% се начислява само върху размера на неплатената сума, а не върху цялата стойност на договора, определена въз основа на всички дейности, актувани в актовете образец 19, а именно 3111281,56 лева. Неустойката е за неизпълнение, както изрично е посочено в договора, като неизпълнението е на договорното задължение за плащане на конкретни суми след актуване, както е формулирана клаузата на договора. Поради това начисляването ѝ следва да става върху неплатения размер по конкретен акт образец 19, а не върху цялата стойност на договора. Посочването, че неустойката се начислява върху договорната цена по чл. 6, не променя извода на съда, доколкото в чл. 6 е и клаузата на ал. 2, изречение второ, според която заложените количества са проектни и в процеса на строителството се доказват с количествена сметка.

Изложените от ищеца обстоятелства, на които се основава искът за неустойка за забавено плащане на изпълнените работи, касаят неплащане в срок на сумата от общо 245856 лева с ДДС по актове образец 19 от 16.08.2019 година и от 31.08.2019 година, за които е издадена фактура 116/31.08.2019 година. В чл. 6, ал. 3 от договора е предвидено, че срокът за плащането е 7 дневен от подписването на протокол образец 19 и издаването на фактура. От доказателствата по делото е установено, че от общата сума, дължима по посочената фактура, 100000 лева са заплатени на 03.09.2019 година и 50 000 лева – на 13.09.2019 година. За остатъка от 95856 лева е установено, че ищецът е поканил ответника за плащането ѝ с два имейла, изпратени на 01.10.2019 година и на 09.10.2019 година. На същата дата – 09.10.2019 година, между страните е подписан двустранен протокол относно необходимите довършителни работи. Видно от съдържанието на разменената имейл кореспонденция между тях - стр. 232 и следващите, условието за изплащане на остатъка от сумата по предходните актове образец 19 – тези от месец август 2019 година, преди последния такъв от 14.10.2019 година, е изпълнението на довършителните работи. В имейла от 05.11.2019 година ответникът е уведомил ищеца, че след като се е убедил, че довършва работата си, ще нареди изплащането на остатъка от сумата. С имейл от 11.11.2019

година ищецът съобщава на ответника, че всички забележки са отстранени, като е безспорно, че е последвало и реално заплащане на сумата по фактурата от месец август 2019 година.

Въз основа на всички тези доказателства съдът приема, че липсва основание за присъждане на претендираната от ищеца неустойка по чл. 21 от договора неустойка както поради това, че тя се дължи при едностранно прекратяване на договора от изпълнителя, каквото по изложените по-горе съображения не е извършено с изявлението на 14.10.2019 година, към който момент той вече е бил прекратен поради изпълнение на възложената работа, така и поради установените по делото обстоятелства, че отлагането на заплащане на остатъка от дължимата сума за извършените СМР през месец август 2019 година е заради необходимост от отстраняване на недостатъци и довършване на работата, за която страните са подписали двустранен протокол, при което не може да се приеме, че е налице виновно неизпълнение на задължения от страна на възложителя.

Последната искова претенция е за сумата от 71383,15 лева, представляваща неплатен остатък от актувани СМР с акт образец 19 от 14.10.2019 година и акцесорните претенции за мораторна лихва върху тази сума в размер на 3549,61 лева за периода от 20.11.2019 година до датата на исковата молба и законната лихва от датата на исковата молба – 21.05.2020 година, до окончателното ѝ изплащане.

Между страните е безспорно обстоятелството, че тази сума представлява част от стойността на изпълнени от ищеца и приети от възложителя СМР, актувани с акт образец 19 от 14.10.2019 година и че не е реално заплатена от ответника на ищеца.

Възложителят „С.“ ООД признава неплащането на сумата, като твърди, че с нея е извършил извънсъдебно прихващане между задължението, което има към ищеца и вземането за неустойка по договора за забавено изпълнение на възложените работи.

Неустойката за забавено изпълнение е уредена в чл. 20, ал. 2 от договора. Там е предвидено, че при забава за завършване и предаване на работите по този договор в предвидения срок, изпълнителят дължи неустойка в размер на 0,5% от стойността на неизпълнените работи за всеки просрочен ден, но не повече от 10% от стойността на договора. Твърденията на

ответника са, че такава неустойка му се дължи за забавеното изпълнение на СМР, включени в първия етап на строителството, които следвало да бъдат изпълнени до 31.05.2019 година съгласно чл. 3 от договора. Посочено е, че част от СМР от първия етап са изпълнени след крайния срок по договора и са актувани с актове образец 19 от 27.06.2019 година, 30.07.2019 година и 30.08.2019 година. Общата стойност на СМР от първия етап в акт образец 19 от 27.06.2019 година била 140310 лева, просрочието било 27 дни и при дължимата неустойка от 0,5% дневно общият ѝ размер бил 18941,85 лева. СМР по първия етап в акт образец 19 от 30.07.2019 година били на обща стойност 126 247 лева, поради което при просрочие от 60 дни неустойката била общо 37874,10 лева. СМР от първия етап, включени в акт образец 19 от 30.08.2019 година били на стойност 36418 лева, като неустойката при просрочие от 80 дни била 14567,20 лева.

Досежно изявлението на ответника, че е извършил извънсъдебно прихващане с исковата сума следва да се посочи, че то не би могло да произведе действие. Съгласно разпоредбата на чл. 104 от ЗЗД прихващане с извънсъдебно изявление на едната страна, отправено до другата, води до погасяване на двете насрещни вземания до размера на по-малкото от тях от деня, в който прихващането е могло да се извърши. За да настъпи прихващането обаче, е необходимо да са налице предпоставките на чл. 103, ал. 1 от ЗЗД, а именно две лица да си дължат взаимно пари или еднородни и заместими вещи и вземането, което се прихваща срещу задължението на лицето, да е ликвидно и изискуемо. В случая вземането на ответника „С.“ ООД за неустойка не е ликвидно / безспорно по основание и размер/ и изискуемо, поради което не е настъпил погасителният ефект на прихващането.

Поради това съдът следва да се произнесе и по направеното при условията на евентуалност възражение за прихващане със същата сума от ответника по висящото дело.

Съобразявайки събраните доказателства, подробно обсъдени по-горе, съдът намира, че възражението за прихващане е неоснователно, тъй като ответникът като възложител по договора за строителство няма право на неустойка за забавено изпълнение. Вярно е, че с чл. 3 от договора е посочен срок за изпълнение на СМР по линейния график до 31.05.2019 година, а

строежът е предаден от изпълнителя на възложителя на 20.08.2019 година. За да се дължи неустойка за забава обаче, е необходимо да бъде установено забавено изпълнение на договорните задължения по причина, за която изпълнителят отговаря. В случая такава не е установена. Напротив, установено е, че първоначално уговорения с договора срок до 31.05.2019 година е за изпълнение на СМР само от първия етап на строителството, които са включени първоначално в предмета на договора и в изготвения линеен график, неразделна част от него. Възложителят обаче се е възползвал от изрично договорената в чл. 2 от договора възможност и е натоварил ищеца с изпълнение на допълнителни СМР, невключени в първоначалния предмет, сред които и всички СМР от втория етап, промените на инвестиционния проект за който са одобрени на 11.12.2018 година - няколко месеца преди изтичането на първоначално договорения срок. При клауза в договора, установяваща възможност на възложителя да възлага допълнителни работи за окончателното завършване на обекта и забраняваща на изпълнителя да откаже тяхното изпълнение, допълнителните работи следва да бъдат взети предвид при решаване на въпроса дали е забавено изпълнение, даващо основание за присъждане на уговорена неустойка поради неспазване на първоначалния срок. Самият договор не е уредил с нарочна клауза продължаването на срока при възлагане на допълнителни работи. Видът и количеството на допълнително възложените и изпълнени работи, установени по делото с актовете образец 19 и от съдебно-техническата експертиза, които бяха обсъдени от съда подробно по-горе и които надхвърлят значително тези по първоначалните оферти, въз основа на които е определен срока до 31.05.2019 година, както и фактът, че СМР от двата етапа са изпълнявани паралелно, дават основание на съда да приеме, че не е налице неоснователно забавяне от строителя. Вярно е, че не е установено конкретно колко допълнително време е било необходимо за изпълнението на допълнителните работи. От данните в заключението на вещите лица обаче е видно, че общата стойност на изпълнените СМР /3 111 281,56 лева/ надхвърля с над 1/3 дори най-високата стойност по офертите на ищеца /2 288 797,61 лева/. Това съотношение между стойността на първоначалните СМР и реално изпълнените от една страна, а от друга установените обстоятелства, свързани с пречки за дейността на изпълнителя поради направени от възложителя промени в първоначалните проекти и забавяне на друг участник в

строителството, на когото са възложени дейностите по монтиране на дограмата, които бяха обсъдени по-горе, обосновават извода, че предаването на обекта два месеца и 20 дни след първоначално договорения срок не се дължи на необосновано забавяне на изпълнителя, респ. че не са налице основания за присъждане на неустойка за забава. В тази връзка съдът не споделя доводите на ответника, че в констативния акт от 20.08.2019 година било отразено, че строежът съответства на одобрените инвестиционни проекти, нямало и писмени нареждания за допълнителни работи, поради което не можело да се приеме наличието на такива. В заключението на вещите лица подробно са описани промените, като е посочено, че те не са сред съществените промени в първоначалните проекти, изискващи одобряване по реда на ЗУТ. Има и данни за писмено възлагане на допълнителни работи със заповед в заповедната книга на строежа, а именно за изграждането на подпорни стени. По тези съображения съдът намира за неоснователно възражението за прихващане на задължението на ответника да плати незаплатената част от дейностите по акт образец 19 от 14.10.2019 година, със сумата, която ищецът му дължи като неустойка за забавено изпълнение. При неоснователност на това възражение искът за заплащане на сумата от 71383,15 лева и акцесорните претенции за мораторна и законна лихва върху тази сума са основателни, а решението на първоинстанционния съд, с което е уважен този иск е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на спора съдът следва да се произнесе за разноските, които страните си дължат за първоинстанционното и въззивното производство. При обща цена на исковете в първоинстанционното производство от 206253,10 лева, те са основателни за 74932,76 лева и неоснователни за 131320,34 лева. Разноските на ищеца за първоинстанционното производство, съобразно представения списък по чл. 80 от ГПК, са 26174 лева и с оглед изхода на спора той има право на разноски в размер на 9509,14 лева. Първоинстанционното решение, с което са му присъдени разноски над този размер до 14359,70 лева следва да бъде отменено. Ответникът е направил разноски в първоинстанционното производство в общ размер на 6815 лева, като с оглед отхвърлената част от исковете има право на разноски в размер на 4339,08 лева. Наред с присъдените му разноски от 3066,75 лева, ищецът следва да бъде осъден да

му заплати допълнителни разноси в размер на 1272,33 лева.

Във въззивното производство са подадени две въззивни жалби.

Обжалваемият интерес по въззивната жалба на „К.“ ООД е 93338,47 лева. Тази жалба е изцяло неоснователна, поради което право на разноси има ответникът „С.“ ООД. Направените такива са в размер на 7305,60 лева адвокатско възнаграждение, което е претендирано със списъка по чл. 80 от ГПК и тази сума следва да му бъде присъдена като дължима от „К.“ ООД.

Обжалваемият интерес по въззивната жалба на „С.“ ООД е общо 112855,15 лева. Разноските, направени от „К.“ ООД по тази жалба, претендирани със списъка по чл. 80 от ГПК, са 9800 лева. С оглед изхода на спора, а именно неоснователност на жалбата за 74932,76 лева, „С.“ ООД следва да бъде осъдено да заплати на „К.“ ООД разноси за въззивното производство в размер на 6506,93 лева. „К.“ ООД следва да заплати на „С.“ ООД съобразно уважената част от жалбата / за 37922,39 лева/ разноси в размер на 3927,48 лева, при общо претендираните такива със списъка по чл. 80 от ГПК в размер на 11688 лева с ДДС заплатено адвокатско възнаграждение.

По изложените съображения Пловдивският апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 260035 от 06.10.2023 година, постановено по т. дело № 128/2020 година по описа на Окръжен съд – С., **В ЧАСТИТЕ, с които** е осъдено „С.“ ООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. С., ул. „Х.“ № 7, да заплати на „К.“ ООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление град С., бул. „М.“ № 42, следните суми:

- сумата от 9563,03 лв., представляваща обезщетение за забавено плащане върху неплатената част и върху платената част - за просрочието, от договорения аванс, за времето на забавата;

- сумата от 10752,26 лева, представляваща стойността на изпълнена, но неплатена добавка за увеличена дебелина на замазката за коти К +4.20 и К +7.50 от триетажната сграда първи етап;

- сумата от 1341,05 лева, представляваща мораторна лихва върху 10752,26 лв. за периода от 28.02.2019 г. до датата на предявяване на исковата

молба- 21.05.2020 г.;

- законната лихва върху сумата 10752,26 лв. за времето от подаване на исковата молба - 21.05.2020 г. до окончателното ѝ изплащане;

-сумата от 14480,04 лева, представляваща дължима добавка за изпълнени наклони на покривната замазка, приспадната с акт образец 19 от 28.02.2019 г.;

- сумата от 1786,01 лв., представляваща мораторна лихва за забавено плащане върху сумата от 14480,04 лв. за времето от 28.02.2019 г. до подаване на исковата молба - 21.05.2020 г.;

- законната лихва върху сумата от 14480.04 лв. за времето от подаване на исковата молба - 21.05.2020 г. до окончателното ѝ изплащане;

-разноски за първоинстанционното производство в размера над 9509,14 лева до присъдените 14359,70 лева,

ВМЕСТО КОЕТО ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ предявените от „К.“ ООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление град С., бул. „М.“ № 42, против „С.“ ООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. С., ул. „Х.“ № 7, обективно съединени иски за заплащане на следните суми, дължими по сключен между страните договор за строителство от 10.11.2017 година: сумата от 9563,03 лв., представляваща обезщетение за забавено плащане върху неплатената част и върху платената част - за просрочието, от договорения аванс, за времето на забавата; сумата от 10752,26 лева, представляваща стойността на изпълнена, но неплатена добавка за увеличена дебелина на замазката за коти К +4.20 и К +7.50 от триетажната сграда първи етап; сумата от 1341,05 лева, представляваща мораторна лихва върху 10752,26 лв. за периода от 28.02.2019 г. до датата на предявяване на исковата молба- 21.05.2020 г.; законната лихва върху сумата 10752,26 лв. за времето от подаване на исковата молба - 21.05.2020 г. до окончателното ѝ изплащане; сумата от 14480,04 лева, представляваща дължима добавка за изпълнени наклони на покривната замазка, приспадната с акт образец 19 от 28.02.2019 г.; сумата от 1786,01 лв., представляваща мораторна лихва за забавено плащане върху сумата от 14480,04 лв. за времето от 28.02.2019 г. до подаване на исковата молба - 21.05.2020 г.; законната лихва върху сумата от 14480.04 лв. за времето от подаване на исковата молба - 21.05.2020 г. до окончателното ѝ изплащане;

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260035 от 06.10.2023 година, постановено по т. дело № 128/2020 година по описа на Окръжен съд – С. **В ОСТАНАЛИТЕ ОБЖАЛВАНИ ЧАСТИ**, с които:

- са отхвърлени предявените искове от „К.“ ООД ЕИК ***, против „С.“ ООД, ЕИК ***, за заплащане на сумата от 93 338,47 лв., представляваща еднократна неустойка за прекратяване на договора по вина на „С.“ ООД, ведно със законната лихва върху главницата от 93338, 47 лв. за времето от подаването на исковата молба - 21.05.2020г., до окончателното ѝ изплащане;

- е осъдено „С.“ ООД, ЕИК ***, да заплати на „К.“ ООД, ЕИК ***, сумата от 71383,15 лв., представляваща неплатен остатък от актувани СМР с акт 19 от 14.10.2019 г., сумата от 3549,61 лева, представляваща мораторна лихва за забавено плащане върху 71383,15 лв. за времето от 20.11.2019 г. до подаване на исковата молба – 21.05.2020 година, ведно със законната лихва върху 71383.15 лв. за времето от подаване на исковата молба - 21.05.2020 година до окончателното ѝ изплащане;

- е осъдено „С.“ ООД, ЕИК ***, да заплати на „К.“ ООД, ЕИК ***, разноски за първоинстанционното производство в размер на 9509,14 лева;

- е осъдено „К.“ ООД, ЕИК ***, да заплати на „С.“ ООД, ЕИК ***, сумата от 3066,75 лева разноски за първоинстанционното производство.

ОСЪЖДА „К.“ ООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление град С., бул. „М.“ № 42, да заплати на „С.“ ООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. С., ул. „Х.“ № 7, следните разноски за производството по делото: допълнителни разноски в размер на 1272,33 лева за първоинстанционното производство; разноски в размер на 7305,60 лева за въззивното производство по жалбата на „К.“ ООД и разноски в размер на 3927,48 лева за въззивното производство по жалбата на „С.“ ООД, съобразно изхода на спора.

ОСЪЖДА „С.“ ООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. С., ул. „Х.“ № 7, да заплати на „К.“ ООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление град С., бул. „М.“ № 42, разноски за въззивното производство по жалбата на „С.“ ООД в размер на 6509,93 лева съобразно изхода на спора.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____